

SPECTACOLE

Crima din strada Lourcine de Eugène Labiche

Vlad MUGUR

[...]

- M-a fascinat modul în care lucrați cu actorul. Socotiți că este important acest lucru pentru un regizor?

- Altfel ar fi ca și cum un pictor ar lucra fără culori și un compozitor fără note.

- După Handke (pus în scenă stagiunea trecută n.n.), s-a constatat că actorii Teatrului Tineretului au început să vorbească mai bine. După "Crima..." ce se va întâmpla?

- Vor vorbi foarte repede. Comedia este cel mai complicat stil pentru arta actoricească. Arta ei constă în a păstra umorul și simțul situației, fără să pierzi, nici o clipă, firescul. Englezii știu cel mai bine acest lucru.

- Ați avut modele?

- Modelele trebuie să corespundă gustului tău. Comedia, de la Caragiale la Feydeau, cu toată diversitatea ei, impune să n-o mimezi, să n-o vulgarizezi. Cel mai greu e să-i nimerеști cu precizie nuanța și tonul exact. În două cuvinte: să n-o dai pe-alături.

- Ați întâlnit de-a lungul carierei dumneavoastră actori care să știe "să joace" comedie?

- Paleta este mare: de la Birlic, Giugaru, Dinică până la Mălăele. Cu toate că cel mai mare interpret de comedie pe care l-am văzut este un actor de tragedie: John Gielgud (tot englez!) în "Puricele în ureche" de Feydeau.

A consemnat Daniela Ursu

Helmut STÜRMER

Autointerviu

fragmente

Mă întreb:

cine sunt. Mă cheamă Helmut Stürmer, vărsător de origine germană amestecată, scenograf de teatru, operă și film, născut la Timișoara, am studiat la Cluj și București. Ocazie să mă întreb de ce am devenit scenograf și nu altceva. Nimic mai simplu. Mama a fost actriță, ceea ce din orgoliu și cochetărie am încercat și eu să devin. Cei doi ani de actorie la Teatrul German din Timișoara au fost o catastrofă. Deci, prost actor, am început să pictez și iată că am avut

noroc să devin student la Cluj la Academie, unde - fără doar și poate - eram cel mai bun actor între pictori...?

În schimb, mi-a lipsit teatrul (mai ales mirosul cleiului de oase, simbolul olfactiv al decorurilor de pe vremea aceea). Era, deci, logic să plec la București la scenografie.

Mă întreb:

ce e scenografia? E o artă? Nu e artă? E o artă "surogat"? Încă nu știu... Oricum, este un fel de arhitectură efemeră, o iluzie, un castel de nisip populat cu cameleoni (actorii). Căci, fără ei, (actorii), fără sufletul, meseria și poveștile lor, el (decorul) e un morman de deșeuri de lemn, pânză, carton, lumină etc... Și